

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน จงลืมทุกสิ่ง รวมทั้งร่างกายของคุณและจดจำพ่อผู้เดียว เพียงแค่นี้ลูกก็จะถูกเรียกว่าลูกที่แท้จริง เวลานี้โลกเก่านี้ต้องถูกขจัดออกไปจากสติปัญญาของคุณ
- คำถาม:** ความรู้จะอยู่ในสติปัญญาของคุณคนใดได้อย่างง่ายดาย
- คำตอบ:** ความรู้ทั้งหมดจะอยู่ในสติปัญญาของคุณๆ ที่ยากจนที่ได้ทำลายการติดยึดและมีสติปัญญากว้างไกล ไร้ขีดจำกัดได้อย่างง่ายดาย ผู้ที่คิดว่า “นี่คือทรัพย์สินสมบัติของฉัน” หรือ “สามีของฉัน” จะไม่อาจซึมซับความรู้และรับสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงได้ การจดจำความสัมพันธ์ทางโลกแม้หลังจากมาเป็นของพ่อแล้วหมายถึงการหมั่นหมายของลูกนั้นไม่หนักแน่นมั่นคง พวกเขาคือ ลูกเลี้ยง
- เพลง:** อยู่ในหนทางของท่านและตายในหนทางของท่าน

โอมซานติ ลูกๆ ที่สุดแสนหวานอาจเข้าใจความหมายของเพลงนี้ด้วยตนเองแล้ว เวลานี้ลูกต้องเป็นของพ่อขณะมีชีวิตและลูกยังต้องลืมและทิ้งโลกเก่าที่เรียกว่ากันบั้งของนรกอีกด้วย ลูกต้องลืมกันบั้งของนรกและจดจำสวรรค์ จงคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ โลกเก่าต้องถูกขจัดออกไปจากสติปัญญาของคุณ ความเพียรพยายามจำเป็นสำหรับสิ่งนี้ มันเป็นปวงกรรมจากหลายชาติเกิด ไม่ใช่ปวงกรรมของชาติเกิดเดียวแต่จากหลายชาติเกิด บาปจำนวนมากได้ถูกกระทำกับผู้คนจำนวนมากมาย การใช้ชาติเกิดทำให้มีประสบการณ์กับผลของสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ดังนั้นโลกของปวงกรรมนี้จึงต้องถูกลืม นี่คือนโลกที่สกรปรกและร่างกายที่ไม่บริสุทธิ์ จงขจัดการติดยึดของคุณออกไปจากสิ่งนั้น ผู้ที่ยากจนจะขจัดการติดยึดได้อย่างง่ายดาย แต่ผู้ที่ร่ำรวยจะมีความยากลำบากในการทำสิ่งนี้ พวกเขาคิดว่าตนกำลังนั่งอยู่ในสวรรค์อย่างมีความสุขและคนยากจนไม่มีความสุขจริงๆ แล้วทั้งบาร์ตยาจน แต่ในบาร์ตนั้นคนจนจะรับความรู้ได้อย่างรวดเร็ว พ่อมาที่นี่ก็เพื่อพวกเขา คนจนจะได้รับมรดกที่ใหญ่กว่า หากลูกมองดูทุกศูนย์ แทบจะไม่มีคนรวยอยู่กันเลย ผู้หญิงที่มานั้นก็ยังมีจากครอบครัวที่ยากจนอีกด้วย คนรวยจะได้รับความสุขจากสามี เหตุนี้เองที่โยคะสติปัญญาของพวกเขาจึงไม่อาจถูกขจัดออกไปจากสามีได้ โดยทั่วไปแล้ว คนจนคือผู้ที่รับความรู้ พ่อที่ทุกคนจดจำนั้นคือ เจ้าของคนจน อย่างไรก็ตาม ตามละครแล้ว ผู้เลื่อมใสศรัทธาจะไม่รู้จักพระเจ้า พระเจ้าคือผู้ปกป้องรักษาผู้เลื่อมใสศรัทธา พ่อผู้เดียว ผู้ประทานการหลุดพ้นในชีวิตคือ ผู้เดียวที่ให้ผลจากความเลื่อมใสศรัทธาแก่ลูกๆ เวลานี้ลูกๆ กำลังรับฟังสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับความรู้จากพ่อ ความรู้นี้จะอยู่ในสติปัญญาของคุณที่มีสติปัญญากว้างไกลและไร้ขีดจำกัดและผู้ทำลายการติดยึดแล้ว ผู้ที่มีสติปัญญาคิดว่า “นี่คือสามีของฉัน” หรือ “นี่คือทรัพย์สินสมบัติของฉัน” จะไม่อาจรับสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงได้ ผู้ที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับผู้สร้างและสิ่งสร้างนั้นจะได้รับสิทธิ์ในสถานภาพ ลูกจะได้รับมรดกได้อย่างไรโดยที่ไม่รู้จักพ่อเล่า ไม่มีประโยชน์เพียงแค่เรียกเจ้าบ่าวว่า เจ้าบ่าว ลูกหมั้นกับเจ้าบ่าวได้อย่างไรเล่าโดยที่ไม่รู้จักท่าน เมื่อคุณารจะถูกหมั้นหมาย พวกเขาจะแสดงรูปภาพของเขาให้เธอดูว่า เขาคือลูกชายของผู้นั้นผู้นี้และเขาทำอาชีพนี้ ก่อนหน้านั้น พวกเขาไม่เคยแสดงรูปภาพให้เห็น เพียงแค่จัดการให้พวกเขาหมั้นกันเท่านั้น แต่กระนั้นก็ตามพวกเขาจะยังคงบอกเธอว่าเขาทำอาชีพอะไร ที่นี้ ลูกบางคนไม่รู้จักพ่อหรือเจ้าบ่าวของตน แล้วพวกเขาจะหมั้นกันได้อย่างไรเล่า สิ่งนั้นต่างลำดับกันไป การหมั้นหมายของบางคนไม่ได้ถูกกำหนดไว้ พวกเขาไม่ได้จดจำเจ้าบ่าวเหนือโลก พวกเขาจดจำเจ้าบ่าวทางโลกและความสัมพันธ์ทางโลกอย่างต่อเนื่อง สิ่งนั้นจึงหมายถึงการหมั้นหมายที่ไม่หนักแน่นมั่นคง พวกเขาเรียกว่าลูกเลี้ยง ลูกที่เข้มแข็งและมั่นคงหนักแน่นเรียกว่าลูกจริง มีลูกจริงเพียงไม่กี่คน ลูกจำนวนมากเคยมาปฏิบัติแต่พวกเขาจำนวนมากก็อ่อนแอ แม้แต่เจ้าบ่าวของตนเองพวกเขาก็ยังจำไม่ได้ เช่นที่ปรอทไม่อาจคงอยู่ในอุ้งมือของลูกได้ การจดจำระลึกถึงจึงเป็นเรื่องยากเช่นกัน ลูกลืมบาบาช้าแล้วช้าเล่า แม้แต่ผู้ที่อยู่มาก 25-30 ปีก็จดจำท่านไม่ได้อย่างเต็มที่ ลูกรู้ว่าเจ้าบ่าวเหนือโลกจะทำให้ลูกกลายเป็นจักรพรรดิและจักรพรรดินีอยู่ในสวรรค์ถึง 21 ชาติเกิด ท่านผู้เดียวที่รู้เกี่ยวกับตอนต้น ตอนกลางและตอนจบของโลก ท่านอธิบายมากมายให้แก่เจ้าสาวของท่านแต่สิ่งนั้นก็ยังไม่อยู่ในสติปัญญาของพวกเขา! สติปัญญาของพวกเขาเร่ร่อนอยู่ในปวงพันธะของโลกเก่าอยู่เรื่อยๆ พวกเขาไม่เข้าใจว่าตนอยู่ในปวงพันธะ ต้องมีความสัมพันธ์กับผู้เดียว ที่เหลือทั้งหมดนั้นคือปวงพันธะ พ่ออธิบายให้แก่ลูกๆ ว่า จงมีทุกความสัมพันธ์กับผู้เดียว ท่านคือผู้ที่ให้การสอนกับลูกๆ เกี่ยวกับตอนต้น ตอนกลาง และตอนจบของโลก ลูกรู้ว่ามิกิจกรรมของความรู้ครั้งวงจรและมิกิจกรรมของความเลื่อมใสศรัทธาครั้งวงจร ลูกได้รับมรดกของ 21 ชาติเกิดผ่านกิจกรรมของความรู้ ที่นั่นลูกสโตประธาน แล้วจากสโตประธาน ลูกจะลงมาสู่สภาพสโต จากนั้นก็ต้องตกลงมาสู่สภาพรีโซ เมื่อสิ้นสุดสภาพสโต กิจกรรมของความรู้ก็จะถึงจุดจบ ความเลื่อมใสศรัทธาเริ่มต้นพร้อม

กับยุคทองแดง เริ่มแรกความเลื่อมใสศรัทธาในสโตนเฮนจ์แล้วความเลื่อมใสศรัทธาก็เข้าสู่สภาพสโตน โรสและตโม เพราะต่อมาความเลื่อมใสศรัทธาได้รับการเจือปน ความเลื่อมใสศรัทธาจึงตกต่ำอย่างต่อเนื่อง เป็นเรื่องง่ายมากที่จะรับรู้สิ่งนี้และอธิบายให้แก่ใครก็ได้ ลูกๆ ต้องตัดทุกความสัมพันธ์ออกจากกันบึงของนรกและมีความสัมพันธ์ทั้งหมดกับผู้เดียว จึงฝึกฝนที่จะมีความสัมพันธ์กับพ่อผู้เดียว ด้วยการจดจำพ่อเท่านั้นที่บาปของลูกๆ จะได้รับการปลดปล่อย ผู้ที่ยากจนจะทำความเพียรพยายามอย่างมาก ดังนั้นคนจนจึงมีความยิ่งใหญ่ พ่อยังอุทิศตนเองให้แก่คนจนด้วยเช่นกัน ตอนเริ่มต้นเคยมีโกปี (บราเธอร์) และแม่ๆ จำนวนมาก เวลานั้นหลายๆ คนไปแล้วและเหลืออยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น มีแม่ๆ เหลืออยู่จำนวนเล็กน้อยเท่านั้น ใช่ ผู้หญิงบางคนที่มาจากครอบครัวร่ำรวยยังคงอยู่ที่นั่นด้วย เคยมีพระราชชนนีและพระเทวี ฯลฯ เวลานั้นลูกต้องอธิบายสิ่งหลักนั้นว่า อะไรคือคำแนะนำของพระเจ้าผู้ที่คุณคนจดจำ หากลูกไม่รู้จักพ่อผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ผู้ที่สอนราชาโยคะให้แก่ลูกและเปลี่ยนลูกจากผู้ชายธรรมดาให้เป็นนารายณ์ ลูกก็จะทำบาปและดูหมิ่นพ่ออยู่เรื่อยๆ มีการประชุมจำนวนมากเกิดขึ้น ผู้ที่ฉลาดมากๆ ต้องไปอธิบายที่นั่น ลูกควรอธิบายว่า คุณเข้าใจคำสรรเสริญของพระเวท แต่ไม่ได้รับประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น ประโยชน์จะได้รับจากพ่อผู้เดียวที่พวกเรารู้จัก แต่คุณไม่รู้จักร่างกาย มาสิ เราจะอธิบายให้คุณฟัง คุณจะรับมรดกได้อย่างไรหากไม่รู้จักร่างกาย มรดกของพ่อคือการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต การหลุดพ้นและการรื้อฟื้น พ่อเท่านั้นที่จะบอกคุณเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ลูกควรจำไว้ว่าไม่มีประโยชน์ในเรื่องอื่นๆ ลูกต้องรู้จักพ่อและตอนต้น ตอนกลางและตอนจบของสิ่งสร้าง ในสิ่งนี้เช่นกัน มีกิจกรรมของความเลื่อมใสศรัทธาครั้งวงจรและอีกครั้งวงจรมีการหลุดพ้นในชีวิตนั่นคือ กิจกรรมของความรู้ แม้ว่าพวกเขาจัดการประชุมแต่พวกเขาเองกลับรู้สึกสับสน พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใดเลย ลูกต้องให้คำแนะนำของพ่อแก่ทุกคน เมื่อผู้คนจำนวนมากได้รับคำแนะนำ พวกเขาจะกล่าวว่า เป็นเรื่องมหัศจรรย์ พวกคุณบอกเราเกี่ยวกับความลับของตอนต้น ตอนกลางและตอนจบของโลกพร้อมกับแสดงรูปภาพให้เราดูด้วย ลูกๆ ผู้เป็นแม่ควรมีความซาบซึ้งอย่างมาก ผู้ชายพร้อมที่จะช่วยเหลือ พ่อให้คำสั่ง แต่กุมารและแม่ๆ คือผู้ที่จะต้องทำสิ่งนั้น ทุกวันนี้มีคำสรรเสริญมากขึ้นให้กับกุมารและผู้เป็นแม่ ผู้หญิงเป็นผู้ว่าการรัฐและนายกรัฐมนตรีอีกด้วย ด้านหนึ่งนั่นคือผู้หญิงเหล่านั้นและอีกด้านหนึ่งคือลูกๆ ผู้เป็นแม่ แม่ของพันดาวส พวกเขามีความกระตือรือร้นที่มากขึ้น เพราะเป็นอาณาจักรของพวกเขาเอง แม้กระนั้นลูกก็ไม่มีที่ดิน 3 ตารางฟุต พ่ออธิบายความลับมากมายให้แก่ลูกๆ เวลานั้นลูกได้รับมรดกสวรรค์ เจ้าบ่าวกำลังตกแต่งลูกและทำให้ลูกกลายเป็นจักรพรรดินี การไม่เอาโยคะสติปัญญาของลูกติดต่อกับเจ้าบ่าวเช่นนั้นคือ ความผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน ท่านอธิบายให้แก่ลูกๆ อย่างมากมาย ลูกแค่ต้องบอกพวกเขาถึงความแตกต่างระหว่างความรู้และความเลื่อมใสศรัทธา ในบาร์ดพวกเขาร้องเพลงว่า ทุกคนจดจำพระเจ้าในยามทุกข์และไม่มีใครจดจำท่านด้วยความสุข ทำให้ใครจะจดจำท่านในยามที่มีความสุขเล่า เวลานั้นโลกใหม่กำลังถูกก่อตั้งขึ้นมา อย่างไรก็ตาม ลูกควรจะได้รับสิทธิในมรดกแห่งความสุขของลูกอย่างเต็มที่ด้วยเช่นกัน แม่และพ่อรู้ว่าลูกแต่ละคนมีค่ามากเพียงใด เมื่อความตายใกล้เข้ามา ลูกจะลูกบอกว่า ลูกไม่ได้ทำความเพียรพยายามอย่างเต็มที่และเหตุนี้เองสิ่งนี้จึงเป็นสภาพของลูก ลูกยังจะรู้สึกด้วยว่าลูกจะเป็นประชากร สาวใช้หรือคนรับใช้ประเภทใด ลูกจะได้รับการบอกกล่าวในทุกเรื่อง อัจชะ ลูกบางคนคิดว่า วันนี้ ฉันอ่านมุรลิตีมาก อย่างไรก็ตาม ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ซิพบาบาคือผู้ที่มาช่วยลูก ลูกต้องไม่มีความหยิ่งยโสในตนเอง พ่อสอนลูกแล้วลูกก็ถ่ายทอดสิ่งนั้นให้แก่ผู้อื่น ถ้าไม่ใช่เพราะพ่อแล้ว สิ่งนั้นจะเป็นมุรลิตีของลูกได้อย่างไรเล่า ลูกๆ ของมุรลิตีควรจะเป็นมุรลิตี มิฉะนั้นลูกจะไม่อาจรับสิทธิในสถานภาพที่สูงได้ อย่างไรก็ตาม อาจจะมีประโยชน์บางประการ เมื่อมีการเปิดศูนย์ ลูกจะได้รับพรมากมาย ลูกศึกษาเล่าเรียนมานานแล้ว ดังนั้นลูกจึงควรเปิดศูนย์ด้วยตนเองและเริ่มงานรับใช้ที่นั่น เมื่อลูกเองก็กำลังศึกษาอยู่ แล้วลูกจะสอนผู้อื่นไม่ได้เขี้ยวหรือ ผู้คนร้องขอบราห์มากุมาร ดังนั้นบาบาจึงเข้าใจว่าบางทีพวกเขาเองไม่ได้มีความรู้มากนัก แล้วพวกเขามาทำอะไรกันที่นี่เล่า บาบาอธิบายว่า เมฆควรจะมา ทำตนเองให้สดชื่นแล้วไปประพรม ลูกจะได้รับสิทธิในสถานภาพได้อย่างไรจากวิธีอื่น ลูกพูดว่า “มา มาและบาบา” ดังนั้นแน่นอนว่าลูกจึงควรรับสิทธิในบัลลังก์ ลูกๆ ไม่ควรมีความยโสว่าลูกให้บางสิ่งแก่บาบา ลูกไม่ได้ให้สิ่งใดเลย! บาบา มีอิสระที่จะให้เปลือกหอยกับลูกๆ และนับประสาอะไรกับเพชรเล่า อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานั้นได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึงและสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสเตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. จะมีทุกความสัมพันธ์ของลูกกับผู้เดียวและขจัดโยคะสติปัญญาของลูกออกจากปวงพันธะจำนวนนับไม่ถ้วน จงหมั่นหมายกับผู้เดียวเท่านั้นอย่างมั่นคงหนักแน่น อย่าปล่อยให้โยคะสติปัญญาเร่ร่อน

2. จงเป็นมูรลิดาร์เหมือนพ่อ อย่ามีความหยิ่งยโสว่าลูกอ่านมูรลิตีมาก จงเป็นเมฆและเติมตนเองและไปประพรมทุกหนแห่ง ลูกศึกษาเล่าเรียนมาแล้ว ดังนั้น ลูกจึงควรเปิดศูนย์

พร: ขอให้ลูกหัดเทียมกับพ่อบราห์มาและสอบผ่านด้วยเกียรตินิยมด้วยการฝึกฝนที่จะอยู่อย่างละวาง ก่อนที่จะคาร์มาทิต พ่อบราห์มาได้ให้ประสบการณ์ในทางปฏิบัติของการฝึกฝนที่จะอยู่อย่างละวางและมีความรัก ท่านไม่ได้วางมือจากงานรับใช้หรือการกระทำใดๆ แต่ทำงานรับใช้ในขณะที่อยู่อย่างละวาง การละวางนี้ให้ประสบการณ์ของความสำเร็จได้อย่างง่ายดายในทุกการกระทำ ดังนั้นไม่ว่าลูกจะขยายสนามของงานรับใช้ออกไปมากเพียงใด ขณะที่เข้าไปสู่การขยายตัว อย่าทำให้การฝึกฝนสภาพของการมีสาระนั้นลดลงแม้เพียงเล็กน้อย แล้วเมื่อนั้นลูกก็จะเป็นดับเบิลโลท์และเข้าถึงสภาพคาร์มาทิต จงสวมมงกุฎสองชั้นและเป็นเหมือนพ่อบราห์มา จงสอบผ่านด้วยเกียรตินิยม

คติพจน์: จงทำให้ตนเองเป็นหอคอยแห่งพลังเช่นที่ว่าคุณคนมากมายจะได้รับพลังเพื่อสร้างชีวิตใหม่

*** โอม ขานติ ***

คำพูดที่สูงส่งของมาเตซาวรี

เป้าหมายที่แท้จริงของฉันคืออะไร

ก่อนอื่นจำเป็นที่จะต้องรู้ว่าเป้าหมายแท้จริงของเราคืออะไร สติปัญญายังต้องซึมซับสิ่งนั้นไว้อย่างดีมาก เพียงเท่านั้นที่ลูกจะทำให้ตนเองมั่นคงอยู่ในเป้าหมายนั้นได้อย่างเต็มที่ เป้าหมายแท้จริงของฉันคือ ฉัน ดวงวิญญาณ คือลูกของดวงวิญญาณสูงสุดนั้น ตั้งแต่เดิมแล้ว ฉันเคยคาร์มาทิต แล้วโดยการหลงลืมตนเอง ฉันก็เข้ามาสู่บ่วงกรรม เวลานี้โดยการจดจำว่าการติดต่อกับพระเจ้าในโยคะอีกครั้งหนึ่ง ฉันกำลังทำให้บาปที่เคยทำมานั้นได้รับการปลดปล่อย ดังนั้นเป้าหมายของฉันคือ ฉัน ดวงวิญญาณ ลูกของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ถ้าบางคนพิจารณาว่าตนเป็นเทพและมั่นคงอยู่ในสภาพนั้น เขาจะไม่ได้รับพลังจากพระเจ้าและบาปของเขาจะไม่ได้รับการปลดปล่อย เวลานี้เรามีความรู้ที่สมบูรณ์นี้ว่า ฉัน ดวงวิญญาณ ลูกของพระเจ้า จะกลับมาคาร์มาทิตและรับสิทธิ์ในสถานะเทพที่หลุดพ้นในชีวิตในอนาคต โดยการรักษาเป้าหมายนี้ลูกก็จะได้รับพลัง ผู้คนต้องการความสุข ความสงบและความบริสุทธิ์ แต่พวกเขาจะได้รับสิ่งนั้นได้ก็ต่อเมื่อมีโยคะอย่างเต็มที่ สถานะเทพคือรางวัลในอนาคตของเรา ความเพียรพยายามของเรานั้นเป็นคนละเรื่องกับรางวัล เป้าหมายนี้ก็ยังเป็นอีกเรื่องหนึ่งด้วยเช่นกัน ฉันจะต้องไม่มีเป้าหมายว่า ฉัน ดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์ จะกลายเป็นพระเจ้าในที่สุด ไม่เลย! อย่างไรก็ตาม ฉันต้องมีโยคะกับพระเจ้าและกลายเป็นดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์ ไม่ใช่ว่าดวงวิญญาณจะกลายเป็นดวงวิญญาณสูงสุด

ความรู้ที่ไม่สูญสลายนี้มีชื่อเรียกมากมาย

ความรู้ที่ไม่สูญสลายของพระเจ้านี้มีชื่อเรียกมากมาย บางคนเรียกความรู้นี้ว่าน้ำทิพย์และบางคนก็เรียกความรู้นี้ว่ายาชีผึ้ง กูรูนาถักกล่าวว่า เมื่อกูรูให้ยาชีผึ้งแห่งความรู้... บางคนเรียกความรู้นี้ว่าสายฝนแห่งความรู้ เพราะความรู้นี้ทำให้ทั้งโลกกลับมาเขียวชอุ่มและสดชื่นอีกครั้ง มนุษย์ที่ใดประมาณทั้งหลายจะกลับมาสติปัญญาและความมีดก็จะหายไปด้วยยาชีผึ้งแห่งความรู้ ความรู้เดียวกันนี้ยังเป็นน้ำทิพย์ที่ทำให้ผู้คนที่ไม่เฝ้าอยู่ในไฟของกิเลสทั้งห้านั้นเยือกเย็นลงได้ คูสิ ในกิตะ พระเจ้าพูดไว้อย่างชัดเจนว่า มีผู้ที่เต็มไปด้วยตัณหาและผู้ที่มีความโกรธ ในสิ่งนั้นเช่นกัน สิ่งสำคัญที่สุดประการแรกคือตัณหาซึ่งเป็นเมล็ดหลักของกิเลสทั้งห้า เมื่อมีเมล็ดอยู่ที่นั่น ต้นไม้แห่งความโกรธ ความละโมภ การติดยึดและความทะนงตนก็จะงอกออกมาจากเมล็ดนั้นและสติปัญญาของผู้คนก็จะคดโกงเพราะสิ่งนี้ เวลานี้ความรู้ถูกตอกย้ำเข้าไปสู่สติปัญญาของผู้คนเหล่านั้น เมื่อความรู้ถูกตอกย้ำเข้าไปในสติปัญญาอย่างเต็มที่ แล้วเมล็ดของกิเลสก็จะตาย อย่างไรก็ตาม ชันยาสชี้คิดว่าการควบคุมกิเลสเป็นเรื่องยาก แต่ชันยาสชี้ไม่มีความรู้นี้ แล้วพวกเขาจะให้คำสอนเหล่านั้นได้อย่างไรเล่า พวกเขาแค่ขอให้ลูกอยู่ในกฎระเบียบเท่านั้น อย่างไรก็ตาม กฎระเบียบดั้งเดิมนั้นคืออะไร ทุกวันนี้กฎระเบียบเหล่านั้นถูกฝ่าฝืน มีความแตกต่างอย่างมากมายเช่นนั้น! กฎระเบียบของพวกเขาเคยเป็นของเทพยุคทองและยุคเงินที่อยู่อย่างไว้เกียรติและดำรงชีวิตอยู่ในหนทางครองเรือน แล้วกฎระเบียบที่แท้จริงนั้นอยู่ที่ไหนแล้วเวลานี้ ปัจจุบันนี้ พวกเขาประพฤติตามกฎระเบียบที่ผิดและชั่วร้าย พวกเขาเพียงแค่สอนกันให้อยู่ภายในกฎระเบียบของตน แต่ไม่มีใครรู้ว่าหน้าที่แรกของมนุษย์คืออะไร พวกเขาเพียงแค่เผยแพร่ความรู้ของการอยู่ภายในกฎระเบียบของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่รู้แม้กระทั่งว่ากฎระเบียบแรกของมนุษย์คืออะไร กฎระเบียบประการแรกของมนุษย์คือ การอยู่อย่างไว้เกียรติ หากบางคนถูกถามว่าพวกเขา

เขากำลังอยู่ในภาวะเบี่ยงนี้หรือไม่ พวกเขาจะพูดว่า ทุกวันนี้ ฉันไม่มีความกล้าหาญที่จะอยู่อย่างไร้กิเลสในโลกยุคเหล็กนี้ เพียงแค่บอกบางคนให้อยู่ในภาวะเบี่ยงและอยู่อย่างไร้กิเลสจะไม่ทำให้ผู้นั้นปราศจากกิเลสได้ เพื่อที่จะอยู่อย่างปราศจากกิเลส ก่อนอื่นลูกต้องจับเส้นเมล็ดของกิเลสทั้งห้าด้วยดาบแห่งความรู้นี้ เพียงเท่านั้นที่บาปจะได้รับการปลดเปลื้อง ажше